

[Arne Larsen.]

ind, og det er helt i overensstemmelse med de krav, som hyrevognserhvervet har stillet.

Det vil også være rimeligt at skærpe kravene til vognens indretning, tvunget brug af taxameter, som skal under myndighedernes kontrol, sådan at man kan få kontrol med priser og med indtægter.

Hr. Enggaard rejste spørgsmålet om de tyndt befolkede egne, og jeg kan da se, at dér ligger et problem, idet det ikke er muligt alle steder i Danmark at klare vognmandserhvervet som hovederhverv. Det vil jeg meget gerne diskutere i udvalget, for det kan godt ske, at der skal differentieres, eller at der skal kunne dispenseres fra en hovedregel.

Det er også klart, at kommunerne her må have muligheder for at gennemføre hyrevognsregulativer, hvorefter man også efter vor opfattelse må og skal have mulighed for — men det er op til kommunerne selv at afgøre det — at regulere antallet af hyrevogne, altså antalsbegrænse, eller hvad man nu vil kalde det, således at man også igennem et hyrevognsregulativ og forhandlinger mellem kommunale myndigheder og hyrevognserhvervens organisationer kan få et fornuftigt antal hyrevogne på gaderne til rette tidspunkter, og sådan at det også imødekommer erhvervets ønsker om at beskytte det som et hovederhverv. Det mener vi er helt, helt afgørende.

Københavns kommune har tit og ofte bedt om at få lavet loven om, sidst i 1966. Det er en oplysning til hr. Helge von Rosen, at man altså fra Københavns kommunes side faktisk på et langt tidligere tidspunkt egentlig har gjort sin stilling klar og har ønsket en regulering af erhvervet.

Ministerens indvendinger mod vort forslag var, at han ikke kunne følge os i antalsbegrænsningen, men i og for sig var enig i, at vi skulle have „piraterne“ udryddet, og at vi skal have erhvervet gjort til hovederhverv for dets udøvere. Det er jeg da glad for, at man er nået til, men jeg kan bare ikke forstå, at det skal tage så lang tid for ministeren at fremsætte forslag herom. Den 13. februar er der fremsat et skitseforslag til organisationerne, det er sendt ud til høring. Jeg spørger ministeren ved et spørgsmål her i folketinget, om der kan forventes snarligt forslag, og ministeren siger den ene gang,

at det kan snart forventes — det er halvandet år siden — derefter får man i anden omgang et henholdende svar, at nu er der altså noget mere, der skal undersøges. Jeg synes i og for sig, at problemerne har været endevendt og undersøgt i lange, lange tider lige siden 1965, hvor vi havde færdselsloven til behandling, og hvor organisationerne var her med deres skitseforslag til nye hyrevognsregler. Altså i ca. 4 år har man behandlet disse problemer i justitsministeriet. Man må undskylde os, nu må tiden være inde til, at vi får klaret problemerne, og det er derfor, vi har fremsat disse forslag, fra vores side i alle tilfælde; det er for at få en hurtig afgørelse. Vi mener, at tiden er inde nu, og vi mener, at problemet er så grundigt undersøgt, at det må ikke kunne tage ret lang tid at få dette forslag ført ud i livet.

Med disse bemærkninger skal jeg selvfølgelig udtrykke ønsket om en realitetsbehandling — og jeg har også forstået de borgerlige partiers ordførere således, at de ikke stiller sig afvisende til en realitetsbehandling af vore forslag, men at de selvfølgelig allerhelst vil imødesee ministerens forslag. Men kunne vi ikke indlede en slags samarbejde med ministeren og sige: O.K., lad os tage dette i udvalg, og lad os hurtigst muligt få ministerens forslag, sådan at vi tager forslagene til en samlet behandling i udvalget. Det skulle da ikke være umuligt at få disse sager igennem også på en saglig og en tilfredsstillende måde inden sommerferien.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne besvare et par spørgsmål, der er stillet, og yderligere komme med et par bemærkninger til de ærede ordførere.

Hr. Enggaard spurgte, om man i det forslag, vi agter at fremsætte, vil tage hensyn til de særlige forhold, der foreligger i de tyndt befolkede egne. Det kan jeg sige ja til. Det må være naturligt, at man tager stilling over for det, og at det ikke bliver de samme regler, der gælder dér, som gælder i byerne.

Der blev spurgt om, hvorvidt der i standardpolitivedtægten indeholdes regler om, hvor man må tage hyre, eller vel navnlig om, hvor man ikke må tage hyre. Det gør der ikke, men vi vil sørge for, at det bliver klargjort på anden måde, således at der ikke skal være tvivl om dette.